

Arrest

nr. 258 248 van 15 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 april 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam in 2011 toe op het Belgische grondgebied en beschikte over een geldige verblijfstitel tot mei 2013.

1.2. Verzoekster diende op 5 maart 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 21 april 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Verzoekster werd op 26 januari 2021 aangehouden naar aanleiding van een veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen van 14 december 2017 tot 8 maanden gevangenisstraf wegens gewone diefstal en valse naamdracht.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 2 maart 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan *ipso die* in de gevangenis van Antwerpen in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan de Mevrouw:

Naam: B.(…)

Voornaam: F.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Het paspoort van betrokkene is vervallen sinds 2015.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd veroordeeld op 14.12.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot 8 maanden gevangenisstraf voor gewone diefstal en valse naamdracht. Verzet onvankelijk verklaard op 01.03.2021.

De door beklaagde gepleegde feiten getuigen van een gebrek aan normbesef en van het zoeken naar gemakkelijk geldgewin zonder respect voor andermans eigendomsrecht. Dergelijke feiten kunnen bijzonder traumatiserend zijn voor de slachtoffers en voeden het onveiligheidsgevoel van de burgers.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Antwerpen op 12.02.2021. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die haar dossier kenmerken toen haar de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor haar belangen op te komen en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratie dossier blijkt dat betrokkene in 2010 gehuwd is met een man die verblijfsrecht genoot in België. Het verblijfsrecht van betrokkene en haar echtgenoot werd echter beëindigd in 2013. Zij zijn intussen uit de echt gescheiden. Uit dit huwelijk heeft betrokkene één dochter (*2014) die evenmin op legale wijze in België verblijft. Noch haar ex-partner, noch haar dochter bezoeken betrokkene in de gevangenis. Betrokkene zou intussen opnieuw getrouwd zijn. Haar huidige echtgenoot heeft echter net als betrokkene geen recht op verblijf. Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn familieleden, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Zowel betrokkene

als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Daarnaast krijgt betrokkene in de gevangenis bezoek van een nicht die de Belgische nationaliteit heeft. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt de vaststelling zich ertoe dat haar nicht op het grondgebied verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat zij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Uit het administratief blijkt niet dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene blijkt tenminste sinds 26.01.2021 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.05.2013 dat hem betekend werd op 24.07.2013. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Betrokkene werd veroordeeld op 14.12.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot 8 maanden gevangenisstraf voor gewone diefstal en valse naamdracht. Verzet ontvankelijk verklaard op 01.03.2021.

De door beklaagde gepleegde feiten getuigen van een gebrek aan normbesef en van het zoeken naar gemakkelijk geldgewin zonder respect voor andermans eigendomsrecht. Dergelijke feiten kunnen bijzonder traumatiserend zijn voor de slachtoffers en voeden het onveiligheidsgevoel van de burgers.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine\ RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Zoals gezegd, kwam verzoekster anno 2012 naar België in het kader van een gezinshereniging met haar toenmalige echtgenoot.

Zij verblijft hier intussen op onafgebroken wijze.

Verzoekster werd ingeschreven in het rijksregister, doch later werd haar verblijfsrecht ingetrokken wegens gebrekkige inkomsten en door de echtscheiding (de echtscheiding was evenwel het gevolg van aanhoudend intrafamiliaal geweld ten aanzien van verzoekster).

Verzoekster diende vervolgens in 2015 een eerste maal een aanvraag tot machtiging tot verblijf in wegens buitengewone omstandigheden, hetgeen helaas werd geweigerd (zij verbleef hier toen 'nog maar' enkele jaren).

Alleszins tonen deze procedures wel aan dat de familie van verzoekster in België verblijft en zij naar België kwam omdat zij niets of niemand meer had in Marokko en daarbij zelfs gesteund werd door haar familie. Thans verblijft verzoekster hier meer dan 8 jaar en geraakte zij geïntegreerd: zij heeft hier een vast adres (stuk 3), zij is in het bezit van een werkbepaalde (stuk 4), zij heeft hier een familiaal en sociaal netwerk opgebouwd van familie, buren, vrienden, kennissen, ... zij hoefde nooit beroep te doen op het OCMW en heeft steeds voor zichzelf (en haar dochtertje) gezorgd (stuk 5), zij heeft hier Nederlandse lessen gevolgd (stuk 8).

Haar kind gaat hier bovendien naar school (zie infra).

Door al deze elementen, diende verzoekster recent nog een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet in (stuk 9), waarbij alle stukken van integratie werden overgemaakt. In dit dossier ligt nog geen beslissing voor.

Alleszins is verwerende partij op de hoogte van deze aanvraag én van alle elementen en stukken die daarin werden overgemaakt! Dit staat dus los van het invullen van een vragenlijst; verwerende partij kan niet bewezen dat de situatie van verzoekster ongekend is, gelet op het verzoekschrift cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet dat voorligt!

Het nemen van de besteden beslissing is aldus totaal voorbarig en betreft een schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, daar er met geen woord over deze lopende aanvraag wordt gerept!

Er wordt dus op geen enkele wijze rekening gehouden met lopend dossier, waarin nog een beslissing dient te worden bekomen!

Verwerende partij is aldus voorbarig en onzorgvuldig te werk te gaan, door geen rekening te houden met deze lopende aanvraag in hoofde van verzoekster.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden door nu reeds een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd..."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

"1.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

In de bestreden beslissing wordt het privé leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de lopende '9bis-aanvraag' van verzoekster, waarin haar privé- en gezinsleven nochtans uiteen wordt gezet.

Verzoekster onderhoudt wel degelijk een waar gezinsleven met haar dochter, (stuk 6) De enige reden dat er geen bezoeken in de gevangenis plaatsvinden, is omdat verzoekster niet wenst dat haar dochter in dergelijke plaats komt.

Bovendien gaat het kind naar school, (stuk 7) Uit deze verklaringen blijkt bovendien ook de betrokkenheid van verzoekster in het leven van haar dochtertje.

Alleszins heeft verzoekster hier dus duidelijk een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De belangen van het kind worden bovendien beschermd door de Universele Verklaring inzake de Rechten van het Kind.

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat bovendien het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- *de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- *de omvang van de banden in de staat,*
- *de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- *de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*
- *Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster het land dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een huurovereenkomst toe, een werkbelofte, een attest van niet-steunverlening van het OCMW, foto's met haar dochter, een verklaring van de school van haar dochter, bewijzen van de taallessen en een afschrift van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (Verzoekschrift, bijlagen 3-9).

2.2. Beide door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk besproken.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en leggen de administratieve overheid op in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat het verblijfsrecht van verzoekster op basis van gezinshereniging op 5 maart 2013 werd ingetrokken. Naderhand diende verzoekster nog een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd op 26 januari 2021 aangehouden naar aanleiding van een vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 14 december 2017 waarbij zij bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden. Op 28 januari 2021 brengt de gevangenis van Antwerpen de verwerende partij op de hoogte van de mogelijke overname van verzoekster met het oog op haar verwijdering. Verzoekster bevestigde met haar handtekening dat zij op 12 februari 2021 in de gevangenis een vragenlijst in het kader van de hoorplicht had ontvangen, maar zij heeft deze vragenlijst nooit ingevuld.

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)"

In haar middelen betwist verzoekster nergens de pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing dat zij *“(...)niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van haar arrestatie”*, noch de vaststelling dat zij *“werd veroordeeld op 14.12.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot 8 maanden gevangenisstraf voor gewone diefstal en valse naamdracht”*, en dat uit deze feiten *“kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel conform voormelde wetsbepaling een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren.

2.9. Na een uitgebreid theoretisch betoog wijst verzoekster er in haar middelen op dat zij sinds 2012 onafgebroken in België verblijft en dat zij hier geïntegreerd is, waarbij zij, op basis van de stukken bij haar verzoekschrift, stelt over een vast adres en een werkbepaling te beschikken en verwijst zij naar het gegeven dat zij Nederlandse les heeft gevolgd en geen beroep heeft gedaan op het OCMW. Daarnaast meent verzoekster dat geen rekening werd gehouden met de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die zij had ingediend. Zij stipt ook aan dat zij een gezinsleven onderhoudt met haar dochter en dat deze hier school loopt.

2.10. Wat verzoeksters bewering betreft dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, stelt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vast dat de aanvraag van 16 december 2020 (Verzoekschrift, bijlage 9) niet in het administratief dossier kan worden teruggevonden. Uit niets blijkt dat deze aanvraag, die gericht is aan de burgemeester van de stad Antwerpen, reeds aan de diensten van de gemachtigde van de staatssecretaris werd overgemaakt. Bovendien heeft verzoekster nagelaten te antwoorden op de vragenlijst inzake het hoorrecht, waarbij zij desgevallend melding kon maken van deze ‘hangende’ aanvraag. Verzoekster kan de verwerende partij bijgevolg niet dienstig verwijten dat met deze aanvraag geen rekening werd gehouden. Terloops stipt de Raad aan dat de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf aan het beroep tegen een verwijderingsmaatregel geen automatische schorsende werking verleent.

Hetzelfde geldt trouwens voor de werkbepaling en de andere elementen betreffende haar gezinsleven en haar dochter, die zij thans als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 3-8). Aangezien verzoekster heeft verzuimd te vragenlijst naar aanleiding van het hoorrecht in te vullen, kan zij de verwerende partij niet aanwrijven met deze elementen geen rekening te hebben gehouden.

2.11. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt betreffende de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, die blijken uit de beschikbare gegevens van het administratief dossier, het volgende gesteld:

*“Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Antwerpen op 12.02.2021. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die haar dossier kenmerken toen haar de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor haar belangen op te komen en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratie dossier blijkt dat betrokkene in 2010 gehuwd is met een man die verblijfsrecht genoot in België. Het verblijfsrecht van betrokkene en haar echtgenoot werd echter beëindigd in 2013. Zij zijn intussen uit de echt gescheiden. Uit dit huwelijk heeft betrokkene één dochter (*2014) die evenmin op legale wijze in België verblijft. Noch haar ex-partner, noch haar dochter bezoeken betrokkene in de gevangenis. Betrokkene zou intussen opnieuw getrouwd zijn. Haar huidige echtgenoot heeft echter net als betrokkene geen recht op verblijf. Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn familieleden, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Daarnaast krijgt betrokkene in de gevangenis bezoek*

van een nicht die de Belgische natioanliteit heeft. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt de vaststelling zich ertoe dat haar nicht op het grondgebied verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat zij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Uit het administratief blijkt niet dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13”.

Uit bovenstaande overwegingen uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de beschikbare informatie betreffende *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land”*, waarmee in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn beoordeling zou zijn uitgegaan van onjuiste gegevens of deze kennelijk onredelijk zou hebben beoordeeld. In zoverre verzoekster verwijst naar de *“lopende ‘9bis-aanvraag”* of naar de bewijzen betreffende het gezinsleven en de schoolloopbaan van haar dochter, herhaalt de Raad dat zij niet aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiervan op de hoogte was of kon zijn.

2.12. Waar verzoekster in haar tweede middel de schending aanvoert van artikel 3 van het IVRK, dient te worden opgemerkt dat dit verdragsartikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het IVRK niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

2.13. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

2.14. Verzoekster oppert in haar tweede middel dat zij een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met haar dochter. In de bestreden beslissing wordt geschetst dat verzoekster gehuwd was en dat uit dit

huwelijk in 2014 een dochter is geboren. Betreffende het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat verzoekster uit de echt is gescheiden en dat de overige gezinsleden evenmin legaal op het grondgebied verblijven. Tevens wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Noch haar ex-partner, noch haar dochter bezoeken betrokkene in de gevangenissen. Betrokkene zou intussen opnieuw getrouwd zijn. Haar huidige echtgenoot heeft echter net als betrokkene geen recht op verblijf. Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn familieleden, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”*

2.15. Uit de geciteerde passage uit de beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoeksters gezinsleven in België, hoewel er weinig concrete bewijzen beschikbaar zijn dat zij een daadwerkelijk gezinsleven onderhoudt. Verzoekster verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris in wezen dat de beslissing geen motieven bevat betreffende de voorgebrachte stukken over het gezinsleven en de schoolloopbaan van haar dochter (Verzoekschrift, bijlage 6 en 7). Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich echter te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, §25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, §34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, §21) en verzoekster toont niet aan dat deze informatie toen voor de gemachtigde van de staatssecretaris beschikbaar was. Verzoekster staft haar bewering niet dat de bestreden beslissing onevenredige schade zou toebrengen aan haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt in elk geval niet dat er sprake is van een privé- of gezinsleven in België dat van die aard is dat de verwerende partij *in casu* geen bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen afleveren.

2.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht en/of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beide middelen zijn, voor zover de erin opgenomen bepalingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN